

șurată cu marea competență izvorită din adevărurile filozofiei materialist-dialectice, strâns legate de practica vieții.

Mă aflu în mijlocul unui tînăr colectiv de creație al acestor ani, și întotdeauna căile noastre, căutările noastre, complexa și dificila muncă de creație artistică ne-au fost limpezite de îndrumarea partidului.

Partidul ne-a dat bucurii, dar și sarcini ce ne încarcă de răspunderi civice deosebite, emoționante. L-am întîlnit de nenumărate ori pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în mijlocul artiștilor. Și cine dintre noi n-a fost impresionat să simtă atît de aproape suflarea fierbinte a acestui conducător legat de aspirațiile poporului, a aceleia care, ieri, un simplu muncitor, a devenit primul cetățean al Romîniei socialiste? Iar noi știm foarte bine că oricine se va apleca asupra ultimelor decenii din viața agitată a contemporaneității, va trebui să țină seama de ceea ce, în fruntea marelui partid al comuniștilor, a realizat acest luptător adinec înrădăcinat în realitățile poporului, patriei și epocii sale.

Am pierdut o mare valoare națională, și cel mai fierbinte dintre omagiile pe care i le putem aduce, singurul demn de opera sa, este să continuăm, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, munca sa inspirată de țelurile socialismului și dăruită, cu o fidelitate exemplară, întregului popor.

În aceste momente, noi aducem conducerii partidului o mărturie de solidaritate și un legămînt de abnegație.

Strîns uniți în jurul Comitetului Central, în jurul conducătorilor noștri de nădejde, tovarășii de luptă și de victorii ai marelui om, vom munci cu o rîvnă sporită pentru înfăptuirea deplină a idealurilor care ne călăuzesc, pentru bunăstarea și fericirea poporului nostru, pentru victoria cauzei păcii și progresului social în lume.

Radu Beligan

NE NUMISE „AJUTOARE DE NĂDEJDE“

Fireasca sfială care te cuprinde, îți taie graiul cînd întîlnești o foarte mare personalitate, una dintre acele personalități pe care le știi rare în contemporaneitate, despre care îți spui că e o fericire de a te fi născut în același veac cu ele, se topea în fața tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej, lăsînd în urma ei numai emoția, dragostea, respectul.

Știm cît datorăm toți, îmi dădeam seama cît datorez eu însămi partidului prin care însuși țelul vieții mele de om și de scriitor a devenit altul, mai pur, mai înalt, mai vrednic de urmărit.

Îmi amintesc de seara premierei piesei mele Oameni de azi, la care a asistat alături de tovarășii săi din conducerea partidului. Mă simțeam foarte mică și topită de sfială. Dar chipul în care mi-a vorbit atunci, în care a prețuit munca mea, căldura cu care se apropia de opera de artă, de intențiile scriitorului, de izbînzile lui în meșteșug, simplitatea cu care desființa parcă distanțele pe care un mare om le creează uneori între el și ceilalți, lăsîndu-te pe tine să așezi numai distanțele pe care dragostea și admirația ta pentru el le așterneau necurmat, au făcut să rămînă numai emoția și bucuria în sufletul meu.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, care numise scriitorii „ajutoare de nădejde ale partidului“, exprimînd astfel înalta încredere a Comitetului Central, îi privea întotdeauna ca atare, îi făcea să simtă, de fiecare dată, prețuirea partidului pentru misiunea lor socială.

Partidul Muncitoresc Român dă artei cîstea la care năzuim de mult, închipuindu-ne-o hrană, așa cum a recunoscut-o el, aripi, așa cum ni le-a dăruit el.

L-am întîlnit din nou pe tovarășul Gheorghiu-Dej la Conferința pe țară a femeilor, în 1958, la Conferința scriitorilor, în 1962. Și am simțit același interes pentru om, același interes viu și fierbinte pentru fiecare în parte, aceeași încredere în puterile celui care îi stătea în față, încredere care făcea să-i crească noi energii. Toate aceste sentimente, izvorite din inepuizabila forță a partidului, ne sporesc puterile de a crea noi opere puse în slujba socialismului și păcii.

Lucia Demetrius

MAI UNIȚI CA ORICÎND ÎN JURUL PARTIDULUI

Se împlineau 60 de ani de la nașterea tovarășului Gheorghiu-Dej. Țara era în sărbătoare. Poporul, care, sub atîtea și atîtea aspecte, simțea binefacerile politicii partidului — bogată în roade, cum nu se mai pomenise în această țară —, trimisese delegații din toate regiunile patriei să aducă omagiul său plin de respect celui care nu-și precupețea înțelepciunea, energia și forțele, pentru realizarea marelui program al partidului.

În dimineața zilei festive, delegațiile urmau să fie primite de tovarășul Gheorghiu-Dej în sala Palatului R.P.R.

Făceam parte din cei ce avuseseră cîstea să fie aleși ca să-l felicite, în numele teatrului românesc cel nou, încadrat la loc de cîste în peisajul minunat al vieții noastre noi, care a început în ziua cînd, prin lupta partidului, țara s-a eliberat de jugul fascist.